

[Per Federspiel.]

den højtærede minister har haft sine tanker henledt på de emner, der er mest aktuelle i forhandlingerne, men jeg tror, det ville være beroligende for meget vide kredse i vort land, hvis det fra regeringens side klart kunne tilkendegives, at der ikke er sket nogen ændring i de åbne døres politik, som den fandt udtryk i åbningstalen.

I slutningen af sin redegørelse fremsatte imidlertid den højtærede minister for udenrigsøkonomi en bemærkning, som jeg tror har givet anledning til en vis uro. Han nævnte den mulighed, at de forhandlinger, der føres om et frihandelsområde inden for OEEC, bryder sammen eller måske ikke fører til et resultat, som på acceptabel måde tilgodeser vitale danske interesser. Om den situation havde man ikke andet fra regeringens side at oplyse end det ret nærliggende, at så ville der foreligge en ny situation, som regeringen måtte overveje med de politiske partier og med erhvervene.

Kan det virkelig være regeringens alvor, at vi over for de utallige praktiske og politiske spørgsmål, som vil opstå i den situation — som dog fra alle sider må erkendes som nærliggende — at der ikke opnås en tilfredsstillende løsning af frihandelsforhandlingerne, skal stå blanke, uforberedte og blot erkende, at der foreligger en ny situation, som man så må begynde at forhandle om?

Allerede nu viser det sig inden for erhvervslivet på talrige områder, at den usikkerhed, der hersker med hensyn til de dispositioner, der vil kunne foretages her i landet, fører til, at forretninger går uden om Danmark. Man ved fra udenlandske kontrahenters side, at dette, at et land endnu ikke har nogen klar politik på disse områder, medfører, at man ængstes ved at foretage dispositioner, der har konsekvenser på længere sigt.

I denne nye situation, som altså forudses, rummes altså også — og det går jeg ud fra at man ikke fra regeringens side vil bestride — at Danmark må søge optagelse i de seks landes fællesskab. Men i den stemmeføring, der er lagt for dagen af adskillige regeringsmedlemmer, både på møder rundt om i landet og i artikler i dagspressen, sporer man en udpræget uvilje mod denne løsning. Den

samme uvilje mener jeg også kom til orde i det ærede medlem hr. Per Hækkerups tale i dag. Denne stillingtagen — en stillingtagen på forhånd — til en mulighed, som kan blive aktuel, harmonerer meget dårligt med de åbne døres politik, som den fandt udtryk i åbningstalen. Den er efter min opfattelse heller ikke udtryk for nogen realistisk bedømmelse af den politiske og økonomiske udvikling i efterkrigstidens Europa. Den er vel stort set følelsesbetonet, men det er overordentlig farligt at bygge et lands politik på følelser alene. Navnlig må man også have opmærksomheden henvendt på, at den mulighed stadig står åben, at Danmark — jeg håber, det vil ske frivilligt og ikke nødtvungent — må melde sig til de seks landes fællesskab, og da er det vel den dårligst mulige introduktion til et sådant fællesskab, at man har kritiseret det sønder og sammen, inden man søger optagelse.

Er forholdet ikke det, at vi inden for alle demokratiske partier siden krigens afslutning har bekendt os til de tanker, der ligger til grund for det europæiske fællesskab, tanken om et snævrere europæisk fællesskab, dikteret af det uundgæelige skæbnefællesskab? Det har fundet udtryk i vor tilslutning til de europæiske samarbejdsorganisationer, først OEEC og betalingsunionen på det økonomiske plan, senere Europarådet på det politiske plan og i vort medarbejderskab inden for Atlantpagten på det forsvarsmæssige plan. Og på en række mere specielle områder er vi knyttet sammen med de øvrige europæiske lande i et dagligt, nært samarbejde. Det er altså ikke målet, ikke indholdet, men formen for samarbejdet, man viger tilbage for, i den skikkelse, de seks lande har valgt. En gensidig afhængighed mellem de europæiske lande uden for eller inden for Romtraktaten er en kendsgerning, en kendsgerning, som giver det samarbejde, der nu finder sted, styrke og realitet. I formen er vel de seks landes fællesskab et statsforbund. Visse funktioner på handelspolitikens område, på den økonomiske politikens område, der tidligere har været forbeholdt det enkelte lands myndigheder alene, overføres til fællesskabet. Noget tilsvarende findes ikke i de andre europæiske samarbejdsorganisationer, men i virkeligheden betyder dette kun en meget lille forskel, idet man i det første forsøg, de seks lande gjorde